

Woorden van Jenneke Welmers, nicht

Mijn herinneringen

Tijdens mijn studie woonde ik aan de Celebesstraat. Aanvankelijk met Martijn en Jente (Robert was al afgestudeerd toen ik kwam) en later alleen met Martijn. Toen ik na mijn studie vertrok uit Groningen kreeg ik dit plakboek van Martijn. Een boek vol kattenbelletjes van mij aan hem en vice versa, stickers die op de WC hingen, rekeningen, foto's en andere herinneringen die hij in die periode verzameld had. Achterin een lieve brief en ik wil de laatste zinnen met jullie delen:

'Herinneringen, meisje, allemaal herinneringen. Maar moet ik jou daar over vertellen- als iemand een gave heeft voor herinneren ben jij het wel. Ik hoop dat het goede zijn. Dag meisje dag. Zoen Martijn.'

Ja, veel goede herinneringen en een aantal van die herinneringen wil ik met jullie delen.

Er was altijd veel muziek: Acda en de Munnik, Ramses Shaffy, De Dijk, U2, Bonnie Tyle (ja, zeker, Total Eclipse of the heart). En de repeat knop hoorde daar voor Martijn echt bij; sommige liedjes werden keer op keer gedraaid. En dan was zijn standaard grapje "hé, is dit een nieuw nummer?".

Een geheugen als een olifant (althans, voor wat hem interesseerde): veel gedichten kende hij uit zijn hoofd, stukken uit brieven van bekende schrijvers (Gerard Reve) en andere stukken uit de literatuur. Sketches van Van Kooten & De Bie (*Wo is der Bahnhof* of teksten van prof. dr. ing. Ackermanns). Maar ook voor stukken tekst uit liedjes had hij een heel goed geheugen en hij kon dan ook heel goed uitleggen waarom het zo mooi was of waar je als luisteraar op moest letten.

Er waren ook vaste momenten: *Jiskefet* op zondagavond, *Pittige tijden* op zaterdagmorgen, door de week vaak tv kijken bij het ontbijt, *GTST*, Koffietijd (dan kwam Martijn standaard uit zijn bed met de vraag: wat eten we vandaag eigenlijk?) en soms daarna ook nog *Oprah*. Voor je het wist was het al weer middaguur. Inderdaad in die periode was Martijn geen ochtendmens.

Je hoort het al: vaste grappes en running gags. Martijns sprintje altijd de trap op, met 3 stappen was hij boven of beneden. En als hij dan lekker in zijn vel zat zei hij standaard *Tomdiediedom*. Zo kenmerkend voor hem. Een ander standaard grapje bij het bushokje op het Florisplein, dan stak Martijn een sigaret op om de buschauffeur met rooksignalen te waarschuwen dat hij er stond.

We gingen niet vaak samen stappen in de stad, maar zochten elkaar wel regelmatig op. Martijn's adresjes waren door de hele stad, mijn cafetjes waren meer voorspelbaar. Martijn had dan een leuke gewoonte om mij te laten weten dat hij er ook was. Dan kwam de bediening met een glas bier naar mij toe en vroeg dan "mag ik je deze aanbieden van die lange jongen daar aan de bar" en dan knikte Martijn zo op z'n Martijns. Proost!

Een ander standaard grapje was onze complottheorie: "Ze". Ze, ze waren nooit ver weg. Ze, ze luisterden waarschijnlijk altijd mee. Ze, dat waren zij die rommel maakten (wij wisten ze-

ker dat het een internationaal opererende bende was). Ze, ze verstopten onze aanstekers, de wijnopener, postzegels, de sleutels, het plakband (o Martijn, Ze hebben hem op jouw bureau gelegd). Vaak kwamen Ze ook meer verstoren dan dat ze het echt weg namen. Eén zin was al voldoende: Martijn Ze zijn terug! We konden er verder niet teveel over uitweiden, want we wisten nooit zeker wat Ze wel en niet hoorden. Maar één ding was ons meer dan duidelijk: Ze hadden het op ons gemunt. Ze kregen ons er niet onder hoor, oh nee! Want als ze – en dat deden Ze meerdere keren – ons WC-papier opmaakten, hadden wij direct een goede reden om naar de Padang Bar te gaan. Daar vertrokken wij dan een paar uur later, met een WC rol in de broekzak.

Tja, herinneringen. Martijn noemt het al in zijn brief. Ik kan me veel herinneren, een avondvullend programma over pizza's in het park, koffie op het veilinghuis, maar ook de contacten van de afgelopen jaren. Het was niet allemaal fijngevoelig en ontspannen. Maar dat is wel wat overheerst en waar ik met veel plezier aan terug denk.

Tot slot; onze vriendschap kende ook veel gesprekken over *Zin, Nut, Bedoeling & God*. Ooit stuurde Martijn me een gedicht van Jean Pierre Rawie – *Queeste*, wat *zoektocht* betekent. Een gedicht dat wij in Groningen met regelmaat tegen elkaar – uit ons hoofd – opzegden. Met dat gedicht wil ik graag afsluiten. Het is geen makkelijk gedicht, maar het hoort hier vandaag wel.

Queeste

Ach wat ik ook
Op deze tocht
Ten grave zocht
Was wind en rook
En wie weet is
Wel nooit geweest
Wat ik het meest
Van alles mis
Maar vroeg of laat
Verschijnt het land
Dat elk verstand
Te boven gaat
Waar ik volmaakt
Opnieuw ontmoet
Wie ik voorgoed
Was kwijtgeraakt

Lieve Martijn, zoals het gedicht zegt: we ontmoeten elkaar opnieuw.